

STADSKANTOOR
UTRECHT

STADSPLEATOU 1

**‘Werken en toch je gezin
niet kunnen onderhouden,
dat doet pijn’**

Ervaringsdeskundige Jessica van Lokven:

‘Niet kunnen meedoen, is het pijnlijkste’

Hebben we vanavond te eten? Hoe halen we het einde van deze maand? Dit waren tot voor kort de belangrijkste en dagelijks terugkerende vragen in het leven van Jessica van Lokven en haar gezin. De 42-jarige Utrechtse vertelt over een werkend leven met en zonder armoede.

■ TEKST JOËL BATENBURG BEELD RENÉ CASTELIJN

Eerst haar actuele financiële situatie. Die is rooskleurig. “Er valt zo’n last van je af als je sommige vragen niet meer hoeft te stellen.” Sinds drie maanden werkt Jessica 24 uur per week bij de gemeente Utrecht. In het kader van de actieagenda ‘Utrechters Schuldenvrij’ is ze aangenomen als ervaringsdeskundige armoede en sociale uitsluiting.

Jessica heeft geknokt voor die baan. In 2018 heeft zij op eigen kracht een mbo-diploma op niveau 4 behaald (de EDASU-opleiding: ervaringsdeskundigheid in sociale uitsluiting en armoede) en liep ze stage bij een buurtteam en schuldhulp in de Domstad. Na een succesvolle pitch nam de gemeente haar in dienst en nu geeft ze ambtenaren op de afdeling Werk en Inkomen gevraagd en ongevroegd advies over armoederegelingen. “Eerst zat ik aan de andere kant van de tafel, nu werk ik samen met die professionals.”

Kinderfeestjes Jessica kent de wereld van de werkende armen als geen ander. “Ik zeg altijd: ik ben in armoede geboren. Mijn vader was vrachtwagenchauffeur, hij werd ziek toen ik een peuter was en belandde in de Wao. Mijn ouders hadden een koophuis en opeens zaten we financieel helemaal aan de grond. Ik droeg de kleding van mijn oudere zus. Voor een sportclub hadden we geen geld en mijn oma betaalde onze zwemles. Dat dat zo was, daar deed je niet moeilijk over. Pijnlijker was dat ik op kinderfeestjes niet werd uitgenodigd. Want wat heb je aan een vriendinnetje dat zonder kadootje naar je partijtje komt? Ik ben opgegroeid met sociale uitsluiting.”

Als Jessica trouwt, heeft ze allerlei baantjes in de detailhandel. In haar eerste huwelijk zijn er schulden en na haar scheiding komt ze in de schuldsanering terecht “Ik heb vijf jaar moeten rondkomen van 70 euro per week.” In 2014 richt ze de Utrechtse Kledingbank op. Vanaf dat moment weten lokale media en politici haar te vinden.

Dagtaak Toen ze een nieuwe partner leerde kennen, had het gezin het weer niet breed. “Zo’n anderhalf jaar hebben we onze boodschappen bij de Voedselbank gehaald.” Over haar ervaring als werkende arme zegt ze: “Mijn partner was conciërge op een basisschool. Hij had een Wsw-indicatie en werkte 28 uur per week. Ik had bij een bedrijf in Dronten een nulurencontract. Ik werkte de ene week 10 uur en de andere week 24. Dat wisselde steeds. Ik wilde dat niet, maar zij zeiden dat het niet anders kon. Bovendien ben ik gedeeltelijk afgekeurd wegens fibromyalgie, wekedenreuma. Met ons gezamenlijk inkomen zaten we net boven bijstandsniveau. Dankzij de toeslagen hadden we nog een beetje lucht, maar het was voortdurend oppassen. Zo’n nulurencontract geeft ontzettend veel stress, je hebt er bijna een dagtaak aan om bij te houden wat je maandelijkse inkomsten zijn. Een enorme rompslomp. Maar je moet wel, het UWV stelt torenhoge eisen. Vooral administratief.”

Jessica was altijd op zoek naar aanbiedingen in de winkel. “Thuis hadden we de afspraak: er komen maar drie A-merken op tafel. Cola, chocoladepasta en pindakaas. Onze vakanties waren goedkoop, bij opa en oma in Brabant. Ik kocht iedere maand voor mijn zoon een kleinigheidje. Dan hoefde ik hem met Sinterklaas niet teleur te stellen.” Ze schaamt zich niet om te vertellen hoe zij heeft geworsteld. “Maar de meeste mensen die fulltime werken en weinig verdienen, doen dat wel. En dat begrijp ik. Werken en toch je gezin niet kunnen onderhouden, dat doet toch pijn?” ❀